FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Barbara Kingsolver

Partita

Traducere din limba engleză și note de Anca Bărbulescu

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Ofelia Coșman

Corectură:
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KINGSOLVER, BARBARA
Partita / Barbara Kingsolver ; trad. din lb. engleză şi note de Anca Bărbulescu. – Bucureşti: Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3440-3

I. Bărbulescu, Anca (trad. ; note)

821.111

Titlul original: PARTITA
Autor: Barbara Kingsolver

Copyright © 2026 by Barbara Kingsolver

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-3440-3

Lui Steven

Uneori nu supraviețuiești în întregime, ci doar parțial.
Însă măreția vieții constă tocmai în această încercare.

Toni Morrison

Notă despre muzică

La sfârșitul cărții se află o listă conținând compozițiile muzicale importante pentru acest roman. Fiecare piesă e însoțită de numărul paginii unde apare scena în care este interpretată sau este în vreun fel relevantă, astfel încât cititorul să o poată asculta în timpul lecturii.

Uvertura

Iată întrebarea mea: cum poate un om să se arunce în fața unui tren și să lase totul acolo? Să tragă aer în piept și să nu-l mai dea afară.

Te abate într-o parte dacă mergi tot drumul cu o asemenea întrebare și nu ai un răspuns care s-o contrabalanseze. Răspunsurile sunt lucruri atât de obișnuite, pe care te poți baza, de încredere, ca dinții pe care-i ai. Nu observi decât atunci când lipsește vreunul, iar partenerul lui rămâne să macine în gol. În viață, în artă sau în muzică e la fel. Obiect și umbră. Opt măsuri de afirmație, opt măsuri de răspuns — așa a ajuns un orfan bătăios din Germania pe nume John Bach să cucerească întreaga lume acum câteva sute de ani și pe mulți dintre noi să ne țină captivi și în ziua de azi. Îți șoptește o promisiune la ureche, o împletește printre pliurile delicate ale creierului până ajunge la inima însetată, unde îți oferă următoarea concluzie: *Stai liniștit. Totul se va rezolva în cele din urmă.*

Dar un cântec fără răspuns în el? E sunetul așteptării. Ani la rând m-am trezit punând întrebarea nimănui și tuturor, în lumina stupid de fericită a fiecărei dimineți: *Cum a reușit?* Iar întrebarea se întorcea la mine când adormeam, mă împungea în baza craniului ca și cum m-ar fi apăsat cineva acolo cu degetul mare. Nu aveam nevoie să mi se amintească, la cum sunt acum, ori de câte ori văd un tren sau trec cu mașina peste o cale ferată. În primii ani după ce s-a întâmplat, amintirea ne bântuia în orice clipă. Nu vreau să spun că fratele meu umbla prin casă într-un sac de lumină în formă de corp omenesc sau ce-or fi vrând să spună oamenii când vorbesc despre „fantome“. Dar l-am văzut, cu fluierele picioarelor prelungi și labele prea mari, ca un cățelandru care încă n-a terminat de crescut, cu părul mereu puțin prea lung ca să-l crezi genul de băiat de treabă din echipa de fotbal locală, cu felul lui de

a se întinde cât era de lung pe jos ca să citească ori să cugete, de parcă gravitația îl afecta mai tare decât pe noi, ceilalți. Cu ochii negri privind în sus, fără să dea vreun răspuns la întrebarea asta care ne umplea gâtul ca o vată. Înăbușea chiar și avertismentul preferat al mamei împotriva orgoliului: *Nu fluierul trage trenul*. A găsit alte feluri de a spune același lucru, Dumnezeu știe cum. Dar cuvântul acela a plecat din gara noastră.

A trecut mult de-atunci. Lumea spune asta ca pe o alinare, ca și cum muchiile de sticlă spartă ale rănii noastre s-ar toci cu timpul. Timp în care faci ce? Te uiți lung la rămășițele trenului deraiat, rupi coaja de pe rană, derulezi amintirea pârjolitoare iar și iar, ca un pasaj de pian dificil pe care ești hotărât să-l memorezi, în încercarea de a mai îndulci lama ascuțită. Chiar dacă până la urmă se cheamă că mi-am făcut o ocupație din cercetarea nenorocirii. Am studiat unghiurile, am citit mărturiile din articolele de știri, câteva rapoarte de la poliție pe care probabil n-aveam voie să le văd, iar toate poveștile astea nu m-au dus mai departe. Doar până la semnul de întrebare, dincolo de care e tot un gol. Cum a plecat fratele meu și m-a lăsat așa? Cu hotărâre, ceva medicamente luate de capul lui, a presupus lumea: *Beat sau drogat, a adormit pe șine*. Dar e ceva de muncă până să-ți alegi un asemenea pat; și cum rămâne cu trezirea în ultima clipă, din instinctul animalic de a-ți salva pielea? Cum să rămână pe loc un corp din carne moale în fața unei asemenea puteri? Urlet de frâne, instinctul de supraviețuire. Oamenii care aveau nevoie să rămâi.

Moartea lui Cyrus i-a zdrobit pe părinții mei, dar eu a trebuit să continui să fiu cineva, soră, dar nu soră, o persoană de sine stătătoare. Aveam unsprezece ani când s-a întâmplat. Știm cu toții cum sunt fetele la unsprezece ani, cu ochii mari și convingerea sinceră că orice lucru groaznic care se întâmplă e din vina lor. Mai puțin acele câteva fără nicio grijă, care cred că nimic nu-i din vina lor. Poate pentru unii dintre noi, când vine vorba de firele care ne leagă, trebuie să fie totul sau nimic. Poate mi-am dorit îndurarea acelui *nimic*. Poate și acum mi-o doresc.

Preludiul I

În prima seară după ce a sunat Sigurd, am lăsat telefonul jos cu mâinile tremurânde și o senzație perversă că de mult așteptam să mă ajungă din urmă. Nu un tren, ci plata pentru un rău pe care l-am făcut. Telefonul acesta, venit dintr-o tăcere albă de vreo douăzeci de ani. (Mă prefac că nu știu exact câți.) Vocea i-o recunoscusem imediat. Ideea că se putea să vină aici, să-l văd cu ochii mei, era ca o bombă pe care ar fi instalat-o în telefon, gata să-mi explodeze în ureche. I-am spus că îmi trebuie timp de gândire. Șapte zile, atunci. Și urma să mă sune el în weekend să afle ce am hotărât. Nu puteam da un nume șocului pe care îl simțeam. Oricare ar fi fost alegerea, da sau nu, purta cu ea senzația unui dezastru.

Am multă experiență la disimulatul nervozității sau aveam, pe vremea când eram mai tânără și susțineam concerte cu public, dar nu m-a ajutat prea tare să rezist până la sfârșitul cinei, cu soțul meu de partea cealaltă a mesei. Încercam să mă gândesc ce să-l întreb, despre șansele de ploaie, despre fânul pe care trebuia să-l adune. Cu ochii la imprimeul de pe blatul melaminat al mesei, care mă irită parcă de vreo sută de ani, pentru că arată ca niște elastice pentru borcane care dansează. Cu ticăitul ceasului în urechi. Dacă ar fi telefonat o oră mai târziu? În loc să-mi vibreze telefonul în buzunarul șorțului în timp ce prăjeam feliile de măr, putea să sune pe masă chiar atunci. Și Charlie ar fi văzut cum mi se scurge toată energia din trup în timp ce spun *Bine* și *Unde?* și *Lasă-mă să mă mai gândesc*. M-ar fi privit cum cad în dolina deschisă în mijlocul meu, atât de adâncă încât s-ar fi putut prăvăli în ea multe alte lucruri.

Dar nu asta ar fi văzut. Charlie m-ar fi întrebat dacă mă simt bine, iar când aș fi inventat ceva, că a sunat un elev să reprogrameze o lecție, m-ar fi crezut. Ar fi luat cuțitul și furculița și și-ar fi tăiat bucăți fleica

de porc. Așa e el, solid și bun, ceea ce dă impresia că e un bărbat obișnuit sau poate genul de obișnuit care e de dorit la soți, dar e ceva mai neobișnuit de-atât. Mintea lui nu ar putea ține în ea gânduri despre trădare, așa cum o mână puternică și de nădejde nu poate să țină apă în căușul ei. Pur și simplu nu e făcută pentru asta.

Eram tânără când l-am cunoscut pe Sigurd, aveam doar douăzeci de ani, de-abia ieșisem din copilărie, deși eu aveam altă impresie. Oricum, a fost de mult, au trecut destui ani ca să iert și să uit răul făcut, deși pe atunci mi se părea ucigător. Așa mi-am spus, cât spălam vasele, cât se împăturea ziarul la pagina de știri locale și se citea, cât ne-am spus noapte bună înainte să se culce Charlie. Dar cu o oră înainte de miezul nopții cântam în continuare Chopin în casa întunecată și încercam să opresc timpul. Dacă nu mă culcam deloc și nu mă trezeam, dacă nu mai treceau încă șase zile, puteam să mergem mai departe aici, nezguduiți de cutremurul acesta pe care nu-l cerusem. Cel puțin știam că sunetul pianului nu-l deranja pe Charlie. E genul care se culcă devreme și se trezește devreme, fermier până-n măduva oaselor, ar fi în stare să doarmă și dacă ar veni Judecata de Apoi. Mi-a spus că, dacă se întâmplă să se întoarcă pe partea cealaltă în dormitorul nostru de la etaj, să se trezească și să mă audă cântând o nocturnă, sunetul îl trimite imediat înapoi la visele lui. Așa că iată-l adormit deasupra mea, în timp ce eu stăteam în sufrageria întunecată și cântam toate preludiile de Chopin pe care le mai țineam minte, apoi mazurcile, după care nocturnele.

Aveam niște crampe teribile la mână, așa că până la urmă am renunțat la Chopin în mijlocul unei cadențe. Mâna dreaptă e cea cu probleme. Din vina lui Sigurd, iar mâna distrusă a fost partea cel mai puțin gravă. Am aprins cu un gest repezit veioza mică de aramă de pe pian, cea pentru cântat, m-am ridicat prea repede și m-am prins de capacul pianului ca să-mi păstrez echilibrul, nevrând să mă împiedic de câinele încovrigat la picioarele mele sau să-mi lovesc șoldul de vreun colț ascuțit pe întuneric. Așa sunt corpurile, lăsând laoparte toată drama minții, sunt doar carne jalnică. Îmi amorțiseră picioarele. Am văzut încălțările sub pian și am spus în șoaptă, pe negândite: „A, a venit mama".

Gaz s-a uitat în sus la mine cu urechile ciulite și o expresie curioasă în ochii de un albastru-palid, surprinși de lumina bruscă. S-a uitat la încălțări și iar la mine, asigurându-mă că, orice va fi fiind în capul meu, el e de acord. „Nu-i nimeni", i-am spus. „Doar tu și cu mine."

Însă era cineva sau ceva. Nu erau încălțările mamei mele moarte, evident. Mă descălțasem eu când mă așezasem, din nevoia de a simți pedalele reci sub tălpile goale. Balerini din piele goi, cu aspectul acela trist și pleoștit al încălțărilor obosite, exact caăia pe care obișnuia să-i lase lângă fotoliul rabatabil de fiecare dată când renunța să lupte încă o zi și își accepta viața ca sumă a dezamăgirilor ei. Nici dacă ar fi umblat un elefant târșâindu-și picioarele prin bucătărie, purtându-i toată ziua, n-ar fi arătat mai rău, îmi spuneam. Copilul nu-și poate urî mama fără să pună în pericol pereții de rezistență ai lumii cunoscute. M-am mulțumit să-i urăsc încălțările.

I-am agățat de călcâi cu două degete și i-am luat cu mine afară, pe verandă. Am tras în piept mirosurile de vară târzie, fân cosit și ambrozie și m-am uitat la Gaz cum cercetează rapid perimetrul curții. Pe întuneric, nu vedeam decât pasul unduit al labelor albe și vârful cozii, restul era una cu noaptea. M-am frecat pe mână în locul unde doare întotdeauna când o folosesc prea mult sau se schimbă vremea. Rana veche. El nici nu știa. Dacă îi spuneam lui Sigurd acum, n-avea cum să iasă diplomatic: trauma mea nu e dintre cele care se repară cu tije de oțel. Am rămas o vreme sub stelele mustrătoare, cu greierii fără inimă cântându-mi în urechi: *Dacă e așa, dacă e așa*. Dacă nu sunt cu nimic mai presus decât suma tuturor dezamăgirilor mele.

Oare toate femeile se transformă în mamele lor? Cumnata mea, Mickie, așa spunea. Dar asta era pe când devenea și ea mamă, în anii aceia când beam cafea și mergeam în vizită și stăteam la ea în bucătărie, între întreruperile cu țipete și lacrimi, cu forma de U a urmelor de mușcături pe un braț durduliu, cu descoperirea spectacolului cu păpuși Barbie goale după canapea. A mărturisit că își aude mama vorbind cu gura ei: *Pentru că așa zic eu* și *Nu mă face să spun de două ori, fetițo*, cuvinte care se scurg prin găurile din acoperișurile pe care le construim între generații.

Mickie își iubea copiii la nebunie, se vedea de la o poștă. Probabil dădea ochii peste cap doar ca scuză față de mine pentru miracolul acesta de care știa că eu nu voi putea avea parte vreodată. Cealaltă rană de pe vremuri. Dar ce era maternitatea pentru mine? Usturimea unei palme pe obraz, umedă de la spălat. Sau cuvinte, din acelea care îl ustură pe copil în locuri mai sensibile decât pielea. Averea ei închegată în mine n-avea s-o moștenească nimeni. A fost mai bine că mi s-a întâmplat ce mi s-a întâmplat.

Am lăsat încălțările afară, la ușă, și m-am dus sus să mă culc. Pe atunci mama mi se părea întotdeauna bătrână, mai bătrână decât pământul, dar nu era. Nu împlinise patruzeci de ani când l-a pierdut pe Cy și a renunțat la tot restul. Eu eram mai tânără când am pierdut totul.

Alemanda

Prima oară când l-am văzut pe Sigurd, mi-am spus: *îl cunosc*. Ceea ce nu era adevărat, îmi era necunoscut și mi-am dat seama de greșeală de cum am făcut-o. Dar de atunci m-am tot întrebat. Oare am recunoscut instrumentul nenorocirii mele? E normal să-l recunoaștem când îl vedem?

„Cine-i tipul de colo?“, asta am întrebat cu glas tare. *Tipul de colo*, pentru că era puțin prea în vârstă să fie unul dintre noi, dar era evident că nu e profesor. Cu mânecile cămășii suflecate până la coate, cu blugii care îi veneau atât de bine, uzați în genunchi, pe un corp care nu-și câștiga existența gândind la un birou — nu puteai să ratezi mușchii când îl vedeai din spate. Deci nu era de la universitate. Vindea o fițuică de scandal (era la modă pe atunci), care informa cititorul despre sfârșitul lumii și unica și sigura cale de scăpare, fie ea o ședință de meditație ghidată, fie întâlnirile de la ora 6 seara ale clubului din amfiteatrul pentru Studii Feministe. Era în 1989, un an plin de cutremure, deversări de petrol și cortine de fier care începeau să se prăbușească, așa că alternativele noastre pe atunci erau diferite, dar în același timp, poate, destul de asemănătoare. În orice caz, traficul cu virtute plină de sine era ocupația de căpătâi a studenților, nu a celor din orașul de lângă campus, sau așa m-aș fi așteptat.

Traversam campusul cu o profesoară pentru care lucram ca acompaniatoare; instrumentul ei era cornul francez și mergea lângă mine în țac-țacul tocurilor ei lucioase și subțiri, îmbrăcată într-un blazer. Era o femeie mai în vârstă, cu familie acasă, soț și toate cele, așa că am rămas surprinsă când a răspuns: „Vai de sufletul meu, nu știu ce vinde, dar cumpăr garantat“.

Am râs amândouă, dar nu am traversat peluza să ne uităm mai bine ce oferă. Întârziam, eram în drum spre sala de concerte MAC, probabil

pentru o repetiție cu costume — de obicei nu repetam în sala aceea uriașă decât pentru evenimente serioase. Dar din privirea aceea aruncată în treacăt, mi-a intrat în cap și acolo a rămas tot restul zilei: cum stătea în picioare pe trotuar, cu corpul expus lumii, cu teancul de ziare îndesat sub un braț în timp ce proteja flacăra unei brichete cu degetele făcute căuș ca să-și aprindă o țigară. Brațe și încheieturi de *David* al lui Michelangelo, pe cuvânt, cu putere vizibilă în mușchi și tendoane, dar tandrețe în palme. M-a trecut un fior. De parcă mâinile acelea m-ar fi atins deja.

Era primăvară, mai era și asta. Mirosea a iarbă trezită la viață și toate râmele Domnului ieșeau la aer după o iarnă care mai-mai că mă omorâse. Nu eram la prima iarnă petrecută în Indiana, dar nu mă obișnuisem cu genul acela de frig care îți îngheață firicelele de păr din nas până stau țepoase ca spinii de cactus, până îți vine să nu mai respiri. Luni întregi de gheață și noroi, iar acum ieșeau brândușele și păsările cântătoare, iar lumina biruia întunericul întocmai ca în Biblie. Desigur, toate astea aveau puterea să incite corpul la rut. În plus, profesoara de corn francez spusese ce spusese (*cumpăr*), deci el era cel care vindea. Eu nu comiteam niciun păcat anume.

În seara aceea aveam să mă întorc acasă la un băiat drăguț care recent adusese vorba de căsătorie. Și anume cu mine: Jon Link și cu mine, căsătoriți. Acum ar fi trebuit să calc pe norișori, nu să mă uit peste gard. Chiar dacă învățasem că nu trebuie să pun atâta preț pe căsnicie. Trăiam printre tineri capabili să discute în contradictoriu, pe viață și pe moarte, care e cel mai bun concert pentru pian al lui Brahms, dacă e primul sau al doilea, dar care desființau căsătoria, etichetând-o „hârtie“. Spre deosebire de familia mea, pentru care nu exista faptă în fața Domnului mai importantă pe lume pentru oameni în general, dar pentru o fată anume, categoric. Fusese argumentul principal adus de mama împotriva deciziei mele de a merge la facultate: *Ce băiat crezi că o să te mai ia pe tine, dacă te dai așa mare?* Destul de puțini, i-am dat eu dreptate în acea ultimă zi, la masa din bucătărie, de la care îi răspundeam în timp ce ea fierbea cartofi și absorbeam dezaprobarea împreună cu mirosul de cartofi care mă temeam că mă va urma și când aveam să plec din casa ei. Îmi venea s-o întreb: *Și acum ce băiat crezi că m-ar lua?* Dar la asta se și referea. Eram prea ciudată. Și chiar am fugit de-acolo, atrasă de autocarul Greyhound către o bursă muzicală venită ca o frânghie aruncată unui om gata să se înece. La capătul celălalt am găsit o întreagă și nouă lume a ciudaților. Nici prin gând nu-mi trecuse că ar exista așa ceva.

De atunci avusesem la dispoziție aproape trei ani universitari în care să mă dumiresc ce vreau, dintre care doi petrecuți cu Jon Link în apartamentul care la început era al lui, apoi a devenit mai mult sau mai puțin al nostru. (Nu-mi permiteam mai mult de o treime din chirie.) Viața de muzician ține de meșteșugul spectacolului, care începe cu priceperea de a părea calm în timp ce inima îți înghite sânge cu disperare și îți bate toba în urechi. Asta făceam pe scaunul pianului de la zece ani. Acum eram în stare s-o fac în săli de clasă, la cantină, la o dezbatere despre muzică sau la o petrecere scăldată în bere împreună cu colegii de grupă, care habar n-aveau cât mă intimidau cu încrederea lor, dantura îndreptată medical și felul de a ști și de a judeca. Pentru expresia aceea calmă lucram la fel de mult ca la exercițiile tehnice Hanon, o aduceam și în apartamentul pe care îl împărțeam cu iubitul meu, unde ascultam cu o figură neutră cum Jon Link spunea că în toamnă, când avea să înceapă al doilea an de masterat, se gândea să depună cerere pentru cazare în unitățile pentru studenți căsătoriți. În campus, ca să fie comod, cu mai mult spațiu la aceeași chirie. Unde mă auzeam pe mine însămi spunând „Sigur, sau eventual cu o chirie mai mică", asta ca să ne permitem să mai tăiem de pe listă niște primadone. Amândoi ne cheltuiam o grămadă de timp acompaniind alți muzicieni în roluri mai strălucite și simțeam că asta ne răpește pasiunile proprii: pianul, în cazul meu, instrumentele de suflat din lemn și dirijatul, în cazul lui. Mai mult timp pentru carierele noastre. Într-o unitate de cazare pentru studenți căsătoriți. Iată-l, pus pe masă între noi: un plan pentru anul următor și, prin acord tacit, pentru mulți ani de atunci încolo.

Pe vremea aceea nu avea niciun sens să mă tulbure gânduri intruzive despre un străin atrăgător văzut de departe. După repetiția la care nu reușisem să mă concentrez, gândurile s-au ținut după mine până acasă. Cum am petrecut orele acelea cu Jon Link n-aș putea spune, însă pot ghici, fiindcă viața noastră se compunea din lucruri previzibile: brânza procesată pe care o primeam ca ajutor social, în calupuri galbene uriașe, și o topeam peste macaroane. Imensele cutii metalice albastre de cafea ieftină, care trebuia să ne țină un semestru, nu o lună. Trei camere mici, cu mobilă adunată de mine de pe trotuare și uneori schimbată cu alte piese mai bune, în zilele când se mutau studenții. Mă uimea abundența de bunuri pe care erau în stare să le arunce la marginea drumului studenții ăia — oameni de vârsta mea! Jon Link nu avea deloc experiență la economisit. Obiceiul meu de a aduna lucruri din stradă

îl stânjenea. Dar nici pentru treburile casnice nu manifesta un interes deosebit, așa că îmi accepta economisirile în schimbul contribuției mele integrale la cheltuieli.

E clar că amenajasem apartamentul confortabil, pentru că a devenit un loc de adunare atât de frecventat încât mă simțeam ca doamnele care hrănesc haite de pisici fără stăpân. Prietenii lui Jon Link erau mai toți băieți și în unanimitate muzicieni, așadar suficient de lipsiți de perspective domestice încât să-i impresioneze macaroanele mele cu brânză de austeritate. Pe măsură ce apartamentul lui a devenit și al meu, la fel s-a întâmplat și cu prietenii, mai ales cu cei mai fideli vizitatori neanunțați, Percuție și Fagot, porecliți astfel pentru că așa mi-i prezentase inițial Jon Link și tuturor ni se păruse destul de amuzant încât să continuăm să le spunem așa. Percuție era cel mai extravertit și mai bețiv dintre cei doi; rămânea frecvent să doarmă pe canapeaua noastră la mâna a doua. El și cu mine i-am erodat lui Jon Link suspiciunile privind obiceiul de a trăi din gunoaiele altora, până când a ajuns să glumească și el cu noi despre actele decadente pe care le va fi găzduit vechea noastră canapea ecosez.

Când eram singuri, eu și Jon Link, canapeaua ne cuprindea într-o îmbrățișare trupurile prelungi și sincere, cât citeam cărți și studiam partituri, cu picioarele mele pe picioarele lui, cu mâna mea pe spatele lui, apăsându-i inconștient pe piele notele unei fugi sau invenții de Bach. Întotdeauna Bach. Nu mi-am dat seama ce se derula în mintea mea decât după ce mi-a atras el atenția, iar după o vreme n-a mai adus vorba despre asta. Și nici nu se plângea iarna când aceleași mâini, înghețate, se îndesau la pieptul lui, iar tălpile mele ca doi țurțuri i se strecurau între fluierele picioarelor, vânând salvarea în căldura corpului său. Jon Link era din Boston și mă tachina pentru aversiunea mea față de frig, savurând acest strop răzleț de fragilitate din Sud. În majoritatea privințelor, eram la fel de rezistentă ca mobila pe care o aveam. Cavalerismul nu făcea parte din înțelegerea noastră.

Dacă viața asta pare monotonă, noi nu observam. Eram niște copii adulți mânați de programele și economiile cunoscute. Chiar și atunci când făceam dragoste, era cam ca împreunarea dintre pâine și cașcaval pentru a forma un sendviș. Dar ne încânta suficient de mult încât să o facem de cele mai multe ori. Viața noastră în comun se țesuse treptat, începând de la primul meu curs de teorie muzicală, la care el era lector, iar eu un pelerin uluit într-o lume nouă, în care notele nu aveau doar